

Új gótikus romantasy
a House of Salt and Sorrows – Só és bánat háza világából!

HOUSE
of
ROOTS
and
RUIN

gyökerek és romlás háza

fine
selection

ERIN A. CRAIG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ERIN A. CRAIG

HOUSE
of
ROOTS
and

gyökerek és romlás háza

RUIN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Paulnak
– az örök arapaimámnak
egy harcsákkal teli világban.
Annyira szeretlek!

I

AZ ECSET CSAK ÚGY TOCSOGOTT.

Az anyag rátapadt a vaddisznósörtékre, szabálytalan pacákat hagyott maga után, elkente a vonalat, amit élesnek szántam.

– Maradj nyugton – motyogtam majdnem mozdulatlan szájjal, miközben egy rongyba töröltem az ecsetet, nehogy pocskéba menjen ez a páratlan pillanat, és örökre elillanjon a varázsa. – Csak még egy perc.

Artie szája sarka úgy remegett, mintha csak egy hajszál választaná el a vigyorgástól.

– Mindjárt végzek – fogadkoztam. – Csak... – Egy utolsó ecsetvonással megörökítettem a huncut derű felvillanó szikráját az unokaöcsém szemében. – Így ni! Tökéletes.

– Látni akarom! Látni akarom! – lelkendezett Artie, sutba vágta a gondosan beállított pózát, szinte a nyakát törve sietett az állvány mögé. Összeszaladt a szemöldöke. – Nem így nézek ki. Ugye?

Szigorú szemmel tanulmányoztam a műalkotást, mielőtt visszapillantottam az előttem álló kislányra. A haja hullámos fekete, akár az enyém, tipikus Thaumás, de az apja pisze orrával.

– Szerintem remek képmás.

– Igazán remek – biztosított egy hang a hátunk mögötti ajtóból.

– Mama! – rikkantotta a kisfiú, és iszkolt megölelni az anyját. –

Akkor végeztem?

Camille felém emelte a szemöldökét, megerősítést várt. Letettem a palettámat, és bólintottam.

– Kész. – Camille gyors pusztit nyomott a fia feje búbjára, mire az elinalt, végig a folyosón, elragadta a felgyülemlett energiája.

– Hogy bírta? – kérdezte a nővérem, és belépett a kék terembe, hogy alaposabban megnézzze a portrét. Semmi nem kerülhetett el a bo-rostyán szemének tekintetét. – Ez ma reggel jött neked – mondta, és átadott egy vastag borítékot. Rajta a palota számos pecsétje.

Mercy.

– Kicsit izgágán, de ez várható volt. – Végighúztam a hüvelykuj-jamat a fül alatt, készen arra, hogy feltépjem, és kikapjam a nővérem levelét, de kivártam, a festményt tanulmányozó Camille-t figyeltem.

– Mesés munka – bókolt. – Hihetetlen, hogy már ötéves. Csak úgy röpülnek az évek! – A nővérem kisépert egy csillogó aranybarna haj-fürtöt az arcából, az ujjai pedig a szeme sarkához rebbentek, hogy ki-tapintsa a nem létező, de szerinte elkerülhetetlenül közeledő szarka-lábakat.

– Tudod, az *én* születésnapom is közeleg – jegyeztem meg minél könnyedebb és csevegőbb hangnemben.

Úgy ráncolta a homlokát, mintha megvádoltam volna.

– Amit sosem felejtenek el, Verity.

– Nem úgy... csak... talán megbeszélhetnénk, mit csinálunk idén.

– Megperdültem a sámlimon, hogy felnézzek. – Arra gondoltam, el-mehetnénk a kontinensre. A fővárosba. Mercy szerint...

– Mercynek ebben nem osztottunk lapot – közölte Camille az ölemben pihenő borítékra sandítva. Láttam rajta, hogy legszívesebben elmarná, hogy ő maga olvassa el az üzenetet, de inkább előrelépett, és egy ecsetvonásra hunyorított.

– Azt mondta, ha *akarjuk*, még bemutatkozhatok az udvarnak. Tizenhét évesként kicsit túlkoros lennék, de...

A nővérem sóhaja a torkomra forrasztotta a szót.

– Szívesen elvittelek volna tizenhat évesen. Tudod, ugye?

– Csak éppen Heszperoszon voltam, hogy Annaleigh-nek segísek a babával – vágtam rá, fejből tudtam a mentségeit. – De tavaly...

– Tavaly nyakig benne voltunk a keleti szárny felújításában. Nem a legideálisabb időpont egy hosszú, pazarló túrára.

– Tudom – dohogtam, és a fülem mögé tűrtem egy hajfűrtöt. Harca készült, és ha elszakad a cérna, akkor tudtam, hogy képtelen-ség lesz jobb belátásra bírni. – Tudom, tudom, tudom. De most... A ház kész. A gyerekek elég nagyok az utazáshoz. Szerintem mind szívesen megnéznék Arcannust.

Camille megrázta a fejét, elhátrált a vászontól, a szeme úgy cikázott a szobában, mintha javítanivalót keresne. Egy heverőhöz lépett, és addig gyömöszölt egy díszpárnát, míg keményebb nem lett a legkiválóbb habcsóknál.

– Ugyan már! Még hogy elvigyem a gyerekeket az udvarba! Természetesen rábíznánk őket a nevelőnőikre.

Sebesen felszusszantam, a keblemben úgy horgadt fel a remény, mint a mentőcsónak után kapó fuldoklóban.

– De mi... mi elmehetünk? Camille, képzel el, micsoda móka lenne! Nem jártunk a kontinensen, mióta Mercy az udvarba költözött. Annaleigh is jöhetne, és Honor is biztosan csatlakozna. Foresia

nincs túl messze a fővárostól, és talán még Lenore... – Félszegen lenyeltem a folytatást, mint mindig, valahányszor Lenore szóba került.

A harmadik legidősebb nővérem csukott könyv volt nekem.

– Lenore hozná a formáját. Kétlem, hogy ő... – Camille újra a hájához kapott, mintha magának bizonygatná, hogy minden a helyén van. – Összességében... Egész elfogadhatóan hangzik – engedett. – De a jövő héten lesz a születésnapod. Teljes képtelenség, hogy addigra mindent előkészítsünk. Maga az utazás egy egész nap lenne a leggyorsabb klipperünkön. Mit szólnál az őszhöz? Tajték előtt.

Megnyúlt az arcom.

Mindegy, mit szólnék.

Addigra beköszönt a hideg.

Megbetegednek az ikrek.

Camille addigra fél tucat mentséggel állna elő, és egyiket sem vitathatnám, hiszen ő idősebb, bölcsebb, ráadásul grófnő, és ugyan az első kettővel talán még vitába szállhatnék, de a címe olyan elrettenítő, mint egy fellegvár egy dombtető magasában. Tövises kőfallal. És várárokkal.

Camille a Salten szirtjeire néző széles ablakokhoz sétált. Meseszép sziluettként tornyosult a letaglózó látkép elé, és alig tudtam megállni, hogy le ne rajzoljam. A lelki szemeim előtt megjelentek az első hosszú vonalak gyengéd ívei, a mályvaszín szoknyája hullámainak a másai. Tökéletesen ütné a sziklákat jelképező vastag, rövid töviseket.

– Attól még *illene* megünnepelnünk – merengett. – Mit szólnál egy partihoz?

A meglepetés a torkomra forrasztotta a választ. Ha Camille egyszer a fejébe vett valamit, akkor úgy ragaszkodott hozzá, mint kacsakagyló a partfalhoz.

– Mit gondolsz? – kérdezte, visszafordult hozzám, a terhes pillantása hűvös és rezzenetlen.

– Szerintem... csodásan hangzik! Hány vendég jöhetne? Mercy szerint a hercegnők régóta várják a meghívást. Maga lenne a tökély, ha tavasszal láthatnák Highmoort. És Beatrice biztosan magával hozná Phinneast is. Ó! A koronaherceg! Az én születésnapomon! – Rebegő szívvel idéztem fel Mercy ömlengéseit. – Állítólag eszelősen rajong a táncért. Nem lehetne inkább bál? Természetesen nem örülten hivatalos. Tudom, az mekkora fejfájás, de talán...

– Elég! – szakított félbe Camille, faltörő kosként törte át az ötletem ködét. – Ne izgasd fel magad, Verity!

– Eszemben sincs – fogadkoztam, de még tiltakozás közben is éreztem a tüzet a torkomban. A képzeletem hajlamos volt úgy elszállni, mint a kelleténél lelkesebb sirályfiókák.

– Rákvörös vagy – mutatott rá. – Sajnálom, nem akartam, hogy belelovald magad holmi nagy csinnadrattába. Csak egy családi vacsorára gondoltam. Legyen szűk körű és meghitt. A szakács alig várja, hogy kipróbáljon néhány új receptet a tavaszi zöldségekkel. Csak mi lennénk. És természetesen Annaleigh és Cassius.

– Ó... érthető – hebegtem, bogárnak éreztem magam.

A könyvespolchoz ballagott, de inkább megállt a portrénál, ami megörökített minden testvért.

Azaz... majdnem minden testvért.

Amikor még nyolcan voltunk.

Tizenketten indultunk, de a három legidősebb – Ana, Octavia és Elizabeth – gyors egymásutánban elhunyt, miután az anyánk az élete árán világra hozott engem.

Aztán évekkel később Eulalie is követte őket, lecsúszott az előbb még Camille mögött magasodó sziklákról. A hármás ikrek – legalábbis

ketten – hónapokkal később haltak meg, egy újabb tragikus balesetben. Rosalie és Ligeia. A magára maradt Lenore villátlan és késtelen ezüst étkészletté vált. Noha addigra már betöltöttem a hatot, nem emlékeztem az esetre, csak a következményeire. Lenore mélyen a fejébe zárkózott, fátyolos szemű, az ajkát örökké komor vonallá préselő eleven szellemmé vált.

Aztán... a papa és Morella, a mostohaanyám. Egy rettenetes tűzvészben, ami kis híján bekebelezte az egész kúriát. Emlékeznem kellene arra az estére – állítólag hóvihar tombolt, még hozzá a leghevesebb, amit a szigetek valaha láttak –, de nekem semmi nem maradt meg belőle.

A legelső emlékem egy napos délután Heszperoszon, egy apró földdarabon a Salann-szigetek legnyugatibb sarkában, ahol a második legidősebb nővérem, Annaleigh lakik, és a világítótornyot gondozza. A gyerekkorom egy szelete ott telt a többi nővérem, Honor és Mercy társaságában Highmoor újjáépítése alatt. Camille ragaszkodott hozzá, hogy minél többet megőrizzen az eredeti épületből, amíg nem életveszélyes. A maradékot híven újjáépítették, szakasztott olyanak, mint annak idején. Mind a négy halványszürke falú, kék és zöld nyeregtetővel megkoronázott szintet. Mindkét tágas szárnyát. A koitavakkal és pálmalevelekkel teli télikertet. A nagytermet a védőistenünket, Pontuszt, a tenger királyát ünneplő napokra. A fényűzően csillogó, szinte érintetlen báltermet. Mindez szakasztott olyan lett, mint a gyermekkorom hajnalán, noha én magam egy szikrányit sem tudnék felidézni belőle.

Camille és Annaleigh szerint érthető, hogy ilyen könnyen elengedtem a gyász komor idejének emlékeit. Legszívesebben ők is megsza badulnának minden gondolattól, amit megőriztek abból a fájdalmas időszakból. De nekem ez valahogy mégsem természetes.

Kísért mindnyájuk – az apám, az anyám, a számtalan nővérem – arca, pedig semmi nem maradt meg abból, milyenek voltak életükben. Nem többek a kastélyban szétszórt képmásoknál, a falakon lógnak, szekrények, asztalok és komódok lakói. Akkor mégis hogy lehet olyan ismerős Eulalie könnyed, megnyerő mosolya vagy Rosalie fűrseinek káprázatos rozsdabarna ragyogása, hogy egy szempillantás alatt le tudnám rajzolni őket? Megmaradt minden állvonal és szemöldökív. Tudom, hogy a papa félrehajtotta a fejét, amikor a gondolataiba merült, hogy a mamának sziporkázott a szeme, de az már nem rémlik, milyen volt a hangjuk, vagy hogy itták a kávéjukat. Vajon a papával kifeküdtünk néha a gyepre, hogy a felhőkben gyönyörködjünk? Vajon a nővéreim megmártóztak az északi part tajtékzó örvényeiben, és süttették a hosszú fehér tagjaikat a fekete homokon?

Világéletemben úgy éreztem, a ház tele van szellemekkel – nem a mesék lánkra vert lepleivel, hanem elragadott emlékekkel. Emlékekkel, amik sosem lehetnek az enyéme.

Camille megigazította a bekeretezett festményt, majd összefonta a kezét, mint aki végre határozott.

– Szóval... családi vacsora. Mit gondolsz?

Hőn reménykedett, az ajka ívétől a szomszédos heverő bársonykárpitján könnyed táncot járó kezéig minden erről árulkodott.

Nem volt szívem letörni.

Ezért laktam tizenhét – majdnem tizennyolc – évesen még mindig Highmoorban, unokahúgok és -öcsikék után szaladgálva. A szemem láttára nőttek fel, ahogy Camille is a szemem láttára élte az életét, miközben az enyém a háttérben kornyadozott. Szüksége volt rám. Még hozzá itt. Így igyekeztem legyűrni az utazásról és a kalandokról szőtt álmaimat, a céljaimat és a vágyaimat. Nehezen viseltek. Makacsul kitartottak, makacsul a részeim maradtak, kérleltek,

könyörögtek, fohászkodtak a jussukért. Ami több ennél a háznál,
ezeknél a szigeteknél.

Pontusz, segíts, de többet akarok.

– Rendben – helyesltem erőltetett mosollyal.

Érte.

A nővéremért.

2

— I DEADNÁ A KEFÉJÉT, KICSI SZÍVEM? – kérte Hanna.

A házban kincset értek ezek a csendes pillanatok, amikor órákkal a vacsora után végre-valahára eljött a fektetés ideje, elnémult a gyerekzsivaj. Hosszabbodtak a nappalok, és a behúzott függönyömmel már kizártam az utolsó pász mákat. A bársonydrapériáktól puhaságba boruló szobámra halotti csend borult.

Az öltözőasztalomnál ültem a hosszú, elefántcsontszínű batiszt hálólóingemben és a kedvenc selyemköntösömben, amit szorosán magamra kötöttem. Hanna, a dadám, a barátom és a legbizalmasabb tanácsadóm mögöttem sürgölődött, a szobát rendezgette, az ágyne-műt hajtogatta. Utána jöhet a hajkefélés, aztán a tea. Évek óta ugyan-az az esti nóta.

Hanna kivette a sötét fürtjeimet feltűző fésűt, behajlított ujjakkal kereste bennük az utolsó kósza tüket. A jobbomon csendültek egy kagylóban, amit Artie talált tavaly nyáron a parton. Addig fényesítette a homorú héjat, hogy végül már ragyogott, aztán nekem aján-dékozta, kerek pofijáról csak úgy sütött a büszkeség.

– Mercy írt – jegyeztem meg, előrehajoltam, hogy elővegyem a borítékot a fiókból, ahová vacsora előtt bedobtam.

– És hogy van az ifjú naiva? – Hanna gyakorlott mozdulatokkal nekiallt kikefélni a hajvégeimet, ügyelve a rejtőzködő csomókra.

Feltörtem a viaszpecsétet, és kihúztam a küldeményt. Előkerült Mercy levele, puha, kanyargós ívek sorakoztak a magányos lapon – ezen a héten rövidre fogta –, és egy második boríték, rajta a nevem, ismeretlen kézírással. Átfordítottam, és megvizsgáltam a pecsétet. Kacsaringós virágindák omlottak egy lángoló szívre.

– Ismered ezt a címet? – kérdeztem, és feltartottam Hannának, hogy megvizsgálhassa.

– A szirmok népée lehet. Bloemből – tette hozzá.

Bloem apró tartomány volt Arcannia szívének a közelében. Az ot-taniak Arinát, a szerelem, a szépség és a művészetek istennőjét imádták, és Bloem számított az ország legkifinomultabb és legvilágibb vidékének, a főváros is elbújhatott mellette. Arrafelé legalább annyi volt a divatház, mint a színház és a szalon.

Legalábbis ezt olvastam.

Töprengő ujjal cirógattam a pecsétet. A viasz sötétlila színe nemes-ségre utalt.

– Senkit sem ismerek Bloemben, ugye?

Hanna a homlokát ráncolta.

– Tudomásom szerint. Talán Mercy levele majd mindent megmagyaráz.

Bólintva félretettem a borítékot, és elővettem a nővérem üzenetét.

– „Legdrágább Verity! – vágtam bele, Hanna kedvéért fennhangon. – Tegnap este igazán pompázatos partit hagytál ki. Lépni sem lehetett a vendégektől. Bár bőven akadt partnerem, mégis sikerült bejárnom a termet Beatrice hercegnővel, természetesen végig játszottuk

a fesztelent. Mégis... néha úgy érzem, az a lány előbb-utóbb megőrjíti a bájaival.

Vendégül láttuk Bloem herceget és hercegnéjét, Gerard és Dauphine Laurent-t. Fenntartanak egy mesés lakást Arcannusban a vidéki családi birtok, Chauntilalie mellett. Beatrice és Euphemia társaságában megfordultam náluk a tavaly nyári körutazás során. Ellenállhatatlanul mesészip és ódon. Levendulamezők, dombok és völgyek sokasága, igazi bukolikus álom. Odáig lennél érte.”

Megálltam, egy pillanatra elképzelttem, milyen lenne egyszerűen bejárni a királyságot. Érzésre Mercy a fél életét azzal töltötte, hogy az udvarral, hercegnők társaságában utazgat, és bármit állítson is Camille, az ő szavai alapján egyáltalán nem tűnt szörnyen megerőltetőnek.

– „Dauphine tegnap délután váratlanul felkeresett a lakosztályomban, és teázás közben meséltünk egymásnak. Mondhatni, beleesett a kiállított festményeid gyűjteményébe; a Selkirk feletti pirkadatba, a dagálypocsolyásba azzal a cucci rákkal, a rólam készített portrédról nem is beszélve. Mindent tudni akart róluk, és madarat lehetett volna fogatni vele, amikor megtudta, milyen közeli ismerősöm a művész.”

– Nézzenek oda – jegyezte meg Hanna, a kefe időközben a fejem búbjára vándorolt. – Egy hercegő felfigyelt a munkáira!

Egy percig behunyt szemmel tűrtem a gyengéd kényeztetését.

– „A vacsorán a herceg mellé ültettek, és ez a drága öregúr megkérdezte, továbbítanám-e neked Dauphine mellékelt levelét. Állítólag megbízást ajánlanak, kishúgom! Milyen izgalmas! A helyedben habozás nélkül elfogadnám, és az utad során mindenképp nézz be a fővárosba! Hiányzol, és alig várom, hogy bemutassalak a legeslegjobb barátaimnak. Kérlek, gyere mielőbb! Csókol: Mercy.”

– Megbízás – visszahangozta Hanna. Letette a kezét, és fonásra készülve elkezdte fürtökre osztani a hajamat.

– Milyen furcsa – motyogtam, tombolt bennem a kíváncsiság. Világéletemben csak rokonok írtak nekem. Még egyszer végigcírógattam az orgonaszín pecsétet, mielőtt feltörtem.

Az előkerülő vastag, krémszín és rózsaarany csillogással szegélyezett műalkotáshoz fel sem érhetett a Mercytől megszokott levélpapír. A hercegnő káprázatos kézírása rikító kosborszínben pompázott.

– „Kedves Thaumás kisasszony! – vágtam bele, magamhoz húzva a levelet. Szédítő illatár támadt a szobában. A papírt parfümmel itatták át! – Először is, engedje meg, hogy bemutatkozzam. A nevem Dauphine Laurent úrnő, Bloem hercegnéje. Mercy nővére kedves ismerősöm, ön pedig, remélem, barátjává fogad. Másodsorban le a kalappal a káprázatos tehetsége előtt. A munkája kivételes és újszerű. Nem tudtam betelni a Mercy-portréjával, és lenyűgözött a stílus, amivel megörökítette.

A fiam, Alexander idén tölti be a húszat, amiről a férjem az első felnőtt portréjával emlékezne meg, ahogy az a Laurent-örökösöknél szokás. Mint tudja, Bloem számos akadémiával és konzervatóriummal büszkélkedhet. Az elmúlt hónapban annyi portfóliót néztem át, hogy kis híján belevakultam, de egyiken sem akadt meg a szemem. De a kegyedében volt valami, ami megragadott.

Egy szó, mint száz, azt akarom, hogy ön fesse meg a fiamat. Természetesen busásan megfizetjük, és a munka alatt ezer örömmel vendégül látjuk Chauntilalie-ben. Várom a mielőbbi válaszát a felkérésünkre. Alexander születésnapjáig már csupán három hónap van hátra, és tudom, mennyire odáig lenne a férjem, ha a jeles napon leplezhető le az alkotást.

A legnagyobb tisztelettel: Dauphine Laurent.”

– Egészen Bloemig hívnák festeni? – merengett Hanna, miközben egy sötétkék szalaggal elkötötte a fonatot. Majd a fejem búbjára kop-pintva jelezte, hogy végzett.

Egészen Bloemig...

Megdobbant a szívem. Az első igazi kalandom!

Sebesen felálltam, bevertem a térdem az öltözőasztalom szélébe, amivel meglöktem a hegyes gyertyát. Elkaptam borulás közben, de az orrfacsaró viasza így is a márvány asztallapra dőlt. Annaleigh minden évben egy doboz gyertyát adott a születésnapomra. Külön nekem készítette, állítólag kis koromban kedveltem az illatát. Tengeri só és zsálya borzasztó keveréke. Noha ezt időközben megutáltam, Camille ügyelt rá, hogy fogyjanak a gyertyák, szerinte egy ilyen kivételes ajándéknak nem szabad elfeledetten porosodnia.

– Illene azonnal válaszolnom – határoztam el, és a kandalló melletti asztalkához fordultam. Leültem, és elővettem egy pergamenlapot és a tintatartómat. Az üvegcsé köré a Thaumás-címerállat, egy ezüst-polip tekerte a csápjait. Ám a mesés levelekre csak pórias papíron válaszolhattam. Camille egy astreai boltostól szerezte be a tengeri hínár pépjéből készített készleteimet. Csomós volt, szabálytalan rostkötegekkel és enyhe zöldes árnyalattal. A céljaimnak – levelek a nővéreimnek, butácska firkák az ikreknek és Artie-nak – mindig bőven megfelelt, de ahogy ezúttal eltöprengve végigsimítottam a hepehupás felületet, felélt bennem, hogy egy ilyen válasz megérdemel valami szemrevalóbbat.

– Biztosan jó ötlet? – kérdezte a teás zsúrkocsival bíbelődő Hanna. – Tudja, hogy ehhez a nővérének is lesz egy-két szava. Az egészhez.

– Annál is több – feleltem, és dacos lendülettel a papírra tettem a tollamat. Kit érdekel a papír? Az üzenet a lényeg. – Mint mindig.

Hanna hozott egy csésze fahéjas teát, aztán a székem támlájának dőlt, hogy a vállam felett olvasson. A tekintete mázsás súlynak tűnt a tarkómon.

– Nos? – érdeklődött.

– Nos... – Miközben leírtam a nevemet, a tollam hegye jelentősen csikorgott a lapon. – Jövő héten betöltöm a tizennyolcat. Fel-nőtt leszek. Camille többé nem dönthet mindenben helyettem. Ha ezek az emberek, ezek a kedves, tiszteletre méltó emberek meghívna-nak az otthonukba, ha fizetnének egy festményemért, akkor részem-ről jöhet. Nem élhetek örökké a nővérem házában.

– A kegyedé is – emlékeztetett Hanna. – Mindig az volt.

– Nem egészen. Azóta nem, hogy Camille-é lett. Már elfelejtettem, milyen volt azelőtt – vallottam be, noha Hanna nagyon jól tudta.

Éjszakánként gyakran mesélt a gyerekkoromról, az emlékeim előtti időkről. A kétszemélyes kanapén ültünk, és teázgatás közben szötte a történeteit. Én voltam az egyetlen vendége Highmoorban – Marina, Elodie és Artie saját dajkát kapott, egy sokkal fiatalabb, Callabeth ne-vű nőt. Camille egyszer, nem sokkal az ikrek születése után megosz-totta velem, hogy nem akarta, hogy az idős és törékeny Hanna túl-ságosan a szívükhöz nőjön, és a gyász beárnyékolja a gyerekkorukat.

Az ifjúságunk fényében lehetett abban valami, hogy meg akarta óvni a gyermekeit a kintől, amit átélt. És mi tagadás, ezer örömmel megtartottam Hannát magamnak.

– Legalább egy kicsit megszabadulsz tőlem, nem gondolod? – me-rengtem talmi lelkesedéssel. Vajon *mihez* kezd majd a felszabadu-ló idejével? Camille csak hűségből tartotta meg. Mióta visszatértem Highmoorba, Hanna csak rólam gondoskodott. Mercy és Honor ki-jelentette, hogy túlkorosak a pátyolgatáshoz. Remélem, nem gázo-lok Hanna lelkébe, hogy a véleményére fittyet hányva lecsapok erre a megbízásra. – Végre lazíthatsz egy kicsit, és előveheted azt a gobelint, amit annyit emlegettél.

Hanna imádott varrogatni, és világéletében büszke volt a kézügyes-ségére, de gyakran annyira lefoglaltam, hogy el sem jutott odáig.

– Fel sem tűnik majd, hogy elmentem – fogadkoztam. – Ez azért nem istenhozzád!

Szipogott, és visszafordult a kocsijához.

– Valóban nem. Most, hogy végeztünk a levéllel, elmeséljem azt, amikor Annaleigh becsempészett egy szakajtónyi tengeri teknőst a lenti kádba?

– Tengeri teknőst a kádba? – visszhangoztam, és követtem az ülőgarnitúrához. Tucatszor hallottam már ezt a történetet, de mindig úgy tettem, mintha először mesélné. – Hogy juthatott eszébe ilyesmi?

3

— **A**ZT HISZEM, EZ MINDEN, BENNETT ASSZONY – mondta Camille a hosszú bevásárlólistát vizslatva. Elégedetten húzta végig az ujját a tételeken. Bár csak ritkán ugrottunk el Saltenbe bevásárolni, a nővéremnek minden alkalom felért egy éves túrával egy ismeretlen esőerdőbe.

– Ami azt illeti – jegyeztem meg, sorra véve a kevéske szerzeményemet –, ha akad még egy nagy vázlatfüzet – mutattam a keresett méretet –, azt is megköszönném. És egy csomag szénceruzát is kérnék.

Camille bólintott a szatócsbolt eladójának.

– Számolja össze, Stammish úr pedig majd intézkedik, hogy mindent a hajónkra szállítsanak.

Bennett asszony egy gyors biccentéssel saját listájához látott, hogy kiállítsa a számlát a nővéremnek. Megjelent Roland Stammish, Camille inasa, és rövidesen rátértek arra, hogyan is kellene elpakolni a csomagokat a kikötőbe szállításhoz.

– Éhen halok – jegyeztem meg reménykedve, Camille felé fordulva.

A kirakatba kiállított fajtékokat tanulmányozta. Amikor felvett egy apró vitorlást, tudtam, hogy Artie jár a fejében. Utálta otthon

hagyni a gyerekeket, de az ikrek végigvitatkozták a reggelit. Elodie végül azzal próbált pontot tenni a vita végére, hogy hozzávágott egy pogácsát a testvéréhez, de elhibázta, egy ezüstkancsót talált telibe, amivel összetejszínezte az asztalt. Camille hirtelen és kegyetlen boszszút állt.

– Camille? – szölongattam. – Ebéd?

– Tessék? – kérdezett vissza, elszakadt a játék hajótól. – Nem, ma inkább nem. Ideje hazaindulnunk. Roland már alig várja...

– Kérlek... – könyörögtem egy színes korongot forgatva. A festett hullámok közül apró delfinfigurák ugráltak. – Mikor ettünk utoljára együtt, kettesben? Sosincs közös programunk...

– Most együtt vagyunk. Kettesben – mutatott rá. Visszatette a hajót a kirakatba, és leporolta a kezét.

Elfintorodtam. Mindent pontosan elterveztem, de mit érdeklík őt az én elképzeléseim?

– Nem messze van az a fogadó. Ahová William szerint minden aszerei látogatásodon elmész.

– Nos, igen – ismerte el. – Remek a kagylólevesük.

– Csodásan hangzik! Megéhezttem ettől a rengeteg vásárolgatástól. Te nem?

A csuklóját ölelő ragyogó ezüstórára pillantott. Williamtól kapta eljegyzési ajándék gyanánt az esküvőjük előtt, azzal az ígérettel, hogy mindig elfogadja és tiszteletben tartja majd az időt, amit a birodalom vezetése megkövetel. Gyanítottam, hogy azért ment hozzá, mert ő volt az egyetlen udvarlója, aki sosem vitatta a tekintélyét. A sóhaja lassú csermelyként tört fel belőle.

– Azt hiszem, belefér. Stammish úr! – emelte fel a hangját. – A húgommal elmegyünk ebédelni. Értesítsen, ha készen áll az indulásra.

Nem kérdésnek szánta. Sosem volt szokása.

Alig tudtam megállni a lelkes tapsikolást. Egész nap Dauphine Laurent leveléről akartam lelkendezni a nővéremnek, de sosem adódott kínálkozó alkalom.

Hanna jól mondta. Esélytelen, hogy Camille rögtön belemenjen. Győzködésre, nógatásra készültem. És zsarolásra, ha minden kötél szakad. Nem sokkal korábban pontot tettem a tépelődésem végére, feladtam az elfogadó válaszeveletemet, amikor a nővérem nem figyelt. Semmi okom nem volt arra gyanakodni, hogy Camille beleüti az orrát a levelezésembbe, de semmit nem bízhattam a véletlenre.

Kijutok ezekről a szigetekről.

A boksunk túl nagy volt két főnek. A fogadó hátsó traktusában, egy eldugott sarokban kaptunk helyet, minél messzebb a közös tértől, és Camille óvatosan bekucorodott az asztal legtávolabbi sarkához, egy farács rejtekébe. Rádöbbsentem, hogy ez a törzsasztala, az állandó ülőhelye. Hercegnőként.

A szigeteken ritkán mutatkoztunk együtt a nyilvánosság előtt – a vasai hajógyáraknál tett látogatásokra vagy a halászi dényit megnyitó fényűző selkirki ünnepélyre inkább a férjét vagy a gyerekeit vitte magával. Heszperoszt Annaleigh-re testálta, biztosra vette, hogy egyedül is elboldogul a világítótoronnyal. A családunk minden tagja részt vett az astreai Tajtékfesztiválon – a Pontusz jóindulatáért hálálkodó egyhetes ünnepélyen –, és a tavalyi évet felidézve rádöbbsentem, hogy egyes-egyedül akkor mutatkozott velem Saltenen kívül.

– Miért akartad, hogy ma eljöjjek veled bevásárolni? – kérdeztem, miután a fogadóslány letette elénk a hullámzó cidert, ami kilöttyenve ragacsos karikák és gyűrűk galaxisába borította a tömör tölgyasztalt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tessék? – kérdezte értetlenkedve. A fülkénket övező helyiséget, a helyiek arcát figyelte.

– Nem járunk együtt vásárolgatni. Mindig Rolanddel intézed a kúria ellátmányait, vagy a gyerekeiddel, amikor eljön a ruhacsere ideje. Legutóbb akkor kísértelek el...

A fejemet törtem. Csak akad egy példa...

De mindhiába, így vállat vontam.

Elszakította a tekintetét a söntésről, és lepillantott a kettőnket elválasztó asztalra.

– Talán ennyire érdekel holmi ruhapróba vagy az új zsindegy beárazása?

– Ebben lehet valami, de... meglepett, amikor ma reggel megkértem, hogy tartsak veled. Kellemesen – ismertem el.

Mosolyszerűsége húzta az ajkát, és röpkén belekortyolt a ciderbe. Éreztem, hogy közeleg a semmitmondó szócséplés, hogy elüsse az időt, és tudtam, ha ki akarom önteni a szívemet, lépnem kell.

Nagy levegő, a nyelvem hegyén voltak a szavak, amik egész délelőtt a szívemet nyomták, de amikor kinyitottam a számat, egész más bukkott ki belőle.

– Miattam? – kérdeztem, és utána már nem szívhattam vissza, mert rám szegezte a szemét, végre az enyémbé nézett.

– Miattad?

– Látom, mennyire zavarban vagy, feszengsz vagy... valami. Csak... úgy érzem, legszívesebben a lehető legmesszebb lennél innen, tőlem, és talán éppen...

– Miattad. – A számból vette ki a szót, befejezte helyettem.

Bólintottam, tagadást vártam.

A középső ujjával körözött a kilöttyent ciderben.